

Sygn. akt II W 422/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska – Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2020 roku

sprawy R. K.

syna J. i K. z domu Z.,

urodzonego (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 2 marca 2019 roku ok. godz. 11: 00 w miejscowości Ł., kierując samochodem marki S. o nr rej. (...), włączając się do ruchu, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem M. o nr rej. (...) czym doprowadził do zderzenia pojazdów

tj. o wykroczenie z art.86 § 1 k.k

I. uznaje obwinionego R. K. za winnego czynu zarzuconego wnioskiem o ukarania stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 119 § 1 k.w. zasądza od obwinionego R. K. kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 422/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 8 września 2020 roku

R. K. został obwiniony o to, że w dniu 2 marca 2019 roku około godziny 11:00 w miejscowości Ł., kierując samochodem marki S. o nr rej. (...), włączając się do ruchu, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki M. o nr rej. (...), czym doprowadził do zderzenia się pojazdów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Centrala (...) położona jest w Ł. przy drodze wojewódzkiej nr (...). Budynek ten jest umiejscowiony po prawej stronie jezdni patrząc w kierunku N.. Przed przedmiotowym Bankiem umiejscowiony jest szeroki chodnik, na którym istnieje możliwość zatrzymania i postoju pojazdów. Naprzeciw siedziby banku znajduje się skrzyżowanie drogi wojewódzkiej nr (...) z ulica (...). Droga wojewódzka nr (...) jest w tym miejscu drogą z pierwszeństwem przejazdu względem ulicy (...)

(znak stop) Tym samym kierujący pojazdami mechanicznymi poruszającymi się ulicą (...) mają obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdom poruszającym się drogą wojewódzką nr (...).

Dowody :

Notatka urzędowa k. 13

Zeznania świadka D. P. l. 11 -12

Zeznania świadka M. R. (1) k. 13-14

Protokół oględzin zapisu z monitoringu (...) k. 16

Płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu (...) k.18

Dokumentacja fotograficzna sporządzona przez obwinionego k. 44

2 marca 2019 roku około godziny 11:00 do Banku Spółdzielczego w Ł. udał się R. K.. Obwiniony do przedmiotowej placówki bankowej przyjechał samochodem osobowym marki S. (...). Na czas wizyty w banku (...) pozostawił prowadzony przez siebie pojazd na chodniku przed siedzibą tejże placówki. W momencie zatrzymania pojazdu, samochód osobowy znajdujący się w dyspozycji obwinionego całym swoim obwodem znajdował się poza krawężnią jezdni drogi wojewódzkiej nr (...).

Dowody :

Notatka urzędowa k. 1

Protokół oględzin zapisu z monitoringu (...) k. 16

Płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu (...) k.18

Po powrocie do samochodu R. K. włączył silnik w pojeździe i zdecydował się rozpocząć manewr włączenia się do ruchu. Po chwili oczekiwania na wolny pas ruchu R. K. rozpoczął jazdę w kierunku N.. Obwiniony nie dokonał bezpośredniego wjazdu na drogę wojewódzką nr (...), lecz stopniowo kierował się na rzezoną jezdnie jadąc po chodniku, a następnie zajmując coraz to większą część wspomnianej drogi wojewódzkiej.

Dowody :

Protokół oględzin zapisu z monitoringu (...) k. 16

Płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu (...) k.18

W momencie gdy R. K. poruszał się już po chodniku przylegającym do drogi wojewódzkiej, poruszająca się ulicą (...) pojazdem M. (...) M. K. zdecydowała się wjechać z ulicy (...) na prawy pas jezdni drogi wojewódzkiej nr (...). Gdy M. K. rozpoczynała przedmiotowy manewr drogowy pojazd kierowany przez R. K. w całości znajdował się na chodniku. W momencie gdy R. K. zaczął opuszczać przedmiotowy chodnik pojazd kierowany przez M. K. znajdował się już na drodze wojewódzkiej.

Dowody :

Notatka urzędowa k. 1

Zeznania świadka D. P. l. 11 -12

Zeznania świadka M. R. (1) k. 13-14

Zeznania świadka M. K. k. 50

Protokół oględzin zapisu z monitoringu (...) k. 16

Płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu (...) k.18

W momencie gdy prawa strona pojazdu kierowanego przez R. K. znajdowała się jeszcze na chodniku, pojazd kierowany przez M. K. wjeżdżał na prawy pas jezdni (patrzac w kierunku N.). Natomiast w chwili całkowitego opuszczenia rzeczonoego chodnika przez obwinionego M. (...) prawie całym swoim obwodem był już na pasie ruchu, do którego włączał się R. K.. Niespełna sekundę po opuszczeniu chodnika przez obwinionego nastąpiło zderzenie wyżej wymienionych pojazdów tj. samochód M. O. okolicą prawego reflektora uderzył lewy tylni bok S. (...). Po tym zderzeniu pojazdy na chwile zatrzymały się, a następnie zjechały z jezdni umożliwiając płynny ruch pojazdów drogą wojewódzką.

Dowody :

Notatka urzędowa k. 1

Protokół oględzin samochodu M. (...) k. 2

Protokół oględzin samochodu S. (...) k. 3

Zeznania świadka D. P. l. 11 -12

Zeznania świadka M. R. (1) k. 13-14

Zeznania świadka M. K. k. 50

Protokół oględzin zapisu z monitoringu (...) k. 16

Płyta CD z nagraniem zapisu monitoringu (...) k.18

Dokumentacja fotograficzna sporządzona przez obwinionego k. 44

Niedługo później na miejsce zdarzenia przyjechali policjanci z Komisariatu Policji w S. oraz Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w N.. Po rozpytaniu uczestników kolizji funkcjonariusze policji zaproponowali obwinionemu mandat karny w wysokości 500 złotych. R. K. odmówił przyjęcia mandatu. Wobec tego do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu został złożony wniosek o ukaranie R. K.. Wyrokiem nakazowym z dnia 24 maja 2019 roku obwiniony został uznany za winnym przedmiotowego wykroczenia i nałożona została na niego grzywna w kwocie 300 złotych. Z treścią tego orzeczenia nie zgodził się obwiniony, który w zawitym terminie złożył sprzeciw, w którym wskazał, iż w żadnym razie nie czuje się on sprawcą przedmiotowej kolizji drogowej.:

Dowody :

Notatka urzędowa k. 1

Zeznania świadka D. P. l. 11 -12

Zeznania świadka M. R. (1) k. 13-14

Wniosek o ukaranie k.o

Wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 24 maja 2019 roku k.29

Sprzeciw od wyroku nakazowego k. 43

Obwiniony R. K. ma 67 lat. Jest on emerytem, uzyskującym comiesięczny dochód w wysokości 2549 złotych. R. K. jest właścicielem samochodu osobowego marki S. (...) z 1996 roku oraz 1/5 domu mieszkalnego o powierzchni 100 m kwadratowych. Obwiniony jest rozwiedziony i w chwili obecnej nie posiada nikogo na utrzymaniu. Obwiniony nie leczyl się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. R. K. jest osobą niekaraną. Obwiniony nie figuruje także w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Dowody :

Notatka urzędowa k. 1

Protokół przesłuchania R. K. w charakterze osoby, co do której istnieje podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie – w zakresie danych osobopoznawczych podanych przez obwinionego w toku przesłuchania k. 7

Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 47

Informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 48

W toku czynności wyjaśniających obwiniony R. K. nie przyznał się do zarzuczonego mu czynu i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Natomiast na rozprawie w dniu 8 września 2019 roku, obwiniony pomimo stosownego wezwania (dowód doręczenia k. 49) nie stawil się w Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu. Tym samym wyjaśnienia obwinionego mogły posłużyć się ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie jedynie w bardzo wąskim zakresie tj. podanych przez R. K. danych osobopoznawczych w toku protokołu przesłuchania w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie.

Natomiast Sąd Rejonowy uznał za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego zeznania złożone przez świadka M. K.. Nie ulega żadnym wątpliwości, iż świadek ta jako jedyna osoba występująca w tej sprawie była bezpośrednim świadkiem przedmiotowego zdarzenia drogowego. Sąd Rejonowy zważył, iż jej oświadczenia wiedzy w zakresie ruchu pojazdów biorących udział w kolizji pozostają w pełni koherentne z zapisem nagrania monitoringu, który to dowód bez wątplenia jest dowodem o charakterze obiektywnym. Sąd Rejonowy zgodził się także z depozycjami M. K. w zakresie jakim podała ona, że nie widziała nadjeżdżającego pojazdu obwinionego, a w momencie dostrzeżenia zagrożenia nie zdążyła we właściwy sposób zareagować. W tym miejscu należy bowiem zauważyć, iż całe zdarzenie drogowe miało bardzo dynamiczny charakter, a pokrzywdzona decydując się na wjazd na drogę krajową nr (...) była zobligowana do szczególnej obserwacji pojazdów poruszających się tą drogą. Tym samym możliwe było, iż nie dostrzegła ona w odpowiednim czasie manewru włączającego się do ruchu R. K.. Powyższe uwiarygodnia wersje zaprezentowaną przez pokrzywdzoną, zgodnie z którą w momencie gdy dostrzegła samochód obwinionego nie zdołała we właściwy sposób zareagować przez co doszło do zderzenia pojazdów. Nadto należy zważyć, iż zeznania M. K. nie zawierają żadnych sprzeczności i są w pełni koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Podobnie za wiarygodne należało uznać zeznania funkcjonariuszy policji Wydziału Ruchu Drogowego podejmujących interwencje na miejscu zdarzenia drogowego tj. D. P. i M. R. (1). W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż wspomniani funkcjonariusze są osobami obcymi dla stron, a z całym zdarzeniem zetknęli się w wyniku wykonywania obowiązków służbowych. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich bezstronności. Nadto warto zauważyć, iż zarówno D. P. i M. R. (1) nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, a ich relacja ograniczyła się jedynie do wskazania informacji uzyskanych w toku rozpytania uczestników zdarzenia, a także wiedzy powziętej przez nich na skutek oględzin pojazdów wspartej doświadczeniem zawodowym. Zeznania funkcjonariuszy policji okazały się przydatne także w zakresie opisu przedmiotowego skrzyżowania oraz miejsca z którego miał włączać się do ruchu obwiniony. W tym względzie konieczne jest wskazania, iż informacje przekazane przez tychże funkcjonariuszy są w pełni zgodne z zapisem nagrania z monitoringu, na którym uwieczniono całe zdarzenie drogowe. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż oświadczenia wiedzy D. P. i M. R. (1) są wiarygodne i mogą pomocniczo posłużyć w procesie odtworzenia stanu faktycznego tej sprawy.

Nie ulega żadnym wątpliwości, iż koronnym dowodem w tym postępowaniu było nagranie z zapisu monitoringu z kamery znajdującej się w (...). Na przedmiotowym nagraniu uwidocznił się bowiem w sposób dokładny przebieg inkryminowanego zdarzenia, w tym cały proces włączania się do ruchu obwinionego R. K. oraz umiejscowienie względem tego manewru samochodu prowadzonego przez M. K.. Jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości autentyczność owego nagrania, która w żaden sposób nie była kwestionowana przez strony tego procesu. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż na przedmiotowym nośniku zawarto nagrania z dwóch kamer rzeczonoego Banku. Natomiast dla rozstrzygnięcia niniejszego procesu przydatniejsze jest nagranie uwidocznione na płycie jako nagranie nr 2. Na tym nagraniu widać doskonale moment, w którym obwiniony R. K. parkuje pojazd pod siedzibą Banku, a potem do niego wraca i rozpoczyna manewr włączania się do ruchu. Sam proces włączania się do ruchu obwinionego rozpoczyna się w 8:20 minucie rzeczonoego nagrania. Wtedy to zostało zarejestrowane jak obwiniony w sposób stopniowy wjeżdża na drogę wojewódzką. Równoległe widać również i w toku wykonywania tego manewru przez obwinionego z ulicy (...) na drogę wojewódzką wjeżdża także pojazd kierowany przez pokrzywdzoną M. K.. Biorąc pod uwagę obiektywny charakter przedmiotowego nagrania nie budzi wątpliwości Sądu, iż to właśnie ten dowód jawi się jako wiarygodny i w największym stopniu przydatny dla poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Nie ulega wątpliwości, iż wiarygodna i przydatna niniejszej sprawie okazała się także dokumentacja fotograficzna przedłożona przez obwinionego wraz z sprzeciwem od wyroku nakazowego. Przechodząc do oceny tego dowodu należało zważyć, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do poczynienia wątpliwości odnośnie autentyczności tychże zdjęć. Nadto zdjęcia przedstawiające uszkodzenia samochodu obwinionego są w pełni zgodne z protokołem oględzin sporządzonym przez funkcjonariuszy policji. Natomiast zdjęcie przedstawiające wygląd rzeczonoego skrzyżowania jest także koherentne z opisem przedstawionym w notatce urzędowej oraz widocznym pośrednio za pomocą nagrania z monitoringu. Tym samym powyższe dowody we wskazanym powyżej zakresie zostały uznane przez Sąd jako w pełni relewantna podstawa ustaleń faktycznych

Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych także pozostałe dowody dołączone do wniosku o ukaranie, a także informacje dotyczące karalności oskarżonego czy naruszeniu przez niego przepisów ruchu drogowego. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach prawa, przez osoby do tego kompetentne. Nadto żadna ze stron procesu w żaden sposób nie podważała zawartych w nich informacji. Stąd też Sąd Rejonowy uznał powyższe dokumenty za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszym procesie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.w. kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega karze grzywny. Już rudymenarna wykładnia tego przepisu daje podstawy do stwierdzenia, iż typ czynu zabronionego ustanowionego owym przepisem jest typem powszechnym tj. takim który może zostać popełniony przez każdą osobę zdatną do ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenia. Dodatkowo nie budzi żadnych wątpliwości, iż ów przepis jest typem konkretnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dla zrealizowania owego materialnego skutku konieczne jest więc powstanie na skutek naruszenia przez dany podmiot reguł bezpieczeństwa, zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu tego wykroczenia nieistotne jest czy na skutek owego naruszenia zasad ostrożności doszło do kolizji pojazdów czy innego zdarzenia drogowego. Wystarczające jest bowiem samo stworzenie stanu zagrożenia. Owa sformułowanie przedmiotowego przepisu pozwala zatem stwierdzić, iż inaczej niż w przypadku przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. dopuszczalna jest konstrukcja, w której każdy z uczestników danego zdarzenia drogowego dopuszcza się realizacji tego wykroczenia. Sąd rozpoznający tego rodzaju sprawę nie jest bowiem zobligowany badać, które z naruszeń zasad ruchu drogowego w sposób bezpośredni przyczyniło się do powstania danego zdarzenia – w tym wypadku kolizji drogowej, lecz jedynie ustalić czy zachowanie obwinionego polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, a następnie stwierdzić czy na skutek owego zaniechania doszło do powstania zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie ulega więc wątpliwości, iż w przypadku niektórych zdarzeń drogowych każdy z uczestników ruchu naruszył w jakimś sposób reguły ostrożności,

przez co spowodował zagrożenie dla ruchu pojazdów. W ocenie Sądu brak jest potrzeby przy takiej konstrukcji tego przepisu każdorazowo badać, która z naruszonych przez uczestników reguł ostrożności miała służyć zapobiegnięciu danemu skutkowi w postaci konkretnego zdarzenia drogowego. Artykuł 86 kodeksu wykroczeń stanowi bowiem jedynie o stworzeniu zagrożenia w ruchu drogowym, a nie o spowodowaniu danego wypadku jak skonstruowany jest art. 177 § 1 k.k. W ocenie Sądu posłużenie się przez ustawodawcę różnymi sformułowaniami należy uznać za celowe, a stąd trzeba mieć na uwadze, iż pojęcie stworzenia zagrożenia jest pojęciem daleko szerszym niż pojęcie spowodowania (z którym nieodłącznie związanym jest problem obiektywnego przypisania skutku). Tym samym w realiach niniejszego postępowania zadaniem Sądu nie było rozstrzygnięcie kto doprowadził do powstania przedmiotowej kolizji drogowej, a jedynie stwierdzenie czy obwiniony R. K. naruszył zasady ostrożności w ruchu drogowym oraz czy owo ewentualne naruszenie spowodowało zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przechodząc do oceny pierwszego z podanych wyżej problemów należy zwrócić uwagę, iż każdy z uczestników ruchu drogowego obowiązany jest zachować ostrożność w trakcie uczestnictwa w tymże ruchu. Zasada ta wynika wprost z art. 3 ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którą uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Nie ulega również wątpliwości, iż R. K. w inkryminowanej chwili dokonywał manewru włączania się do ruchu albowiem obwiniony dokonywał wjazdu na jezdnię z pobocza co wyczerpuje wskazane wyżej pojęcie zgodnie z art. 17 ust 1 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym. Natomiast Art. 17 ust 2 ustawy prawo o ruchu drogowym wskazuje, że w trakcie wykonywania tego rodzaju manewru uczestnik ruchu zobowiązany jest zachować szczególną ostrożność. Nie ulega wątpliwości fakt, iż manewr włączenia się do ruchu nie może być utożsamiany jedynie z wjazdem części pojazdu na jezdnię. Za trafny należy uznać pogląd, iż manewr włączania się do ruchu jest zakończony dopiero z momentem kiedy cały włączany do ruchu pojazd znajduje się w docelowym pasie jezdni, a prędkość rozwinięta przez ten pojazd jest prędkością adekwatną do panujących na danym obszarze warunków. Tym samym w realiach przedmiotowej sprawy nie można uznać, iż R. K. włączył się do ruchu drogowego w momencie gdy skierował lewe przednie koło na drogę wojewódzką. W ocenie Sądu obwiniony z uwagi na osiągniętą przez siebie prędkość, w momencie kolizji nie ukończył w tym momencie tego manewru. Nie ulega również wątpliwości, iż osoba włączająca się do ruchu jest obowiązana ustąpić pierwszeństwo innym uczestnikom ruchu. Irrelevantne jest wówczas czy inny uczestnik ruchu znajduje się na drodze z pierwszeństwem przejazdu czy też wyjeżdża na dane skrzyżowanie z drogi podporządkowanej. Jak wynika z powyższych ustaleń faktycznych nie budziło wątpliwości, iż pojazd kierowany przez M. K. znajdował się w ruchu w momencie wykonywania wspomnianego manewru przez R. K.. E. obwiniony aby zachować wymagane przez prawo reguły ostrożności winien ustąpić pokrzywdzonej pierwszeństwo przejazdu. Tym samym brak tego rodzaju zachowania przez obwinionego należy uznać za naruszenie obowiązującej go zasady szczególnej ostrożności.

W realiach przedmiotowej sprawy nie ulega żadnym wątpliwości, iż naruszenie przez obwinionego R. K. wywołało stan zagrożenia w ruchu drogowym, albowiem z uwagi na wymuszenie przez niego pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzona M. K. była zmuszona do podjęcia nagłego manewru hamowania. W tym miejscu należy zważyć, iż już ta okoliczność jest wystarczająca do przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia. Należy bowiem spostrzec, iż awaryjne hamowanie przez pokrzywdzoną mogłoby skutkować pozostawieniem jej pojazdu w wysokości osi jezdni, co niewątpliwie stanowiłoby niebezpieczeństwo dla pozostałych uczestników ruchu, a zwłaszcza tych poruszających się w kierunku N.. Z uwagi na fakt, iż przedmiotowa sprawa nie dotyczy naruszenia przez M. K. reguł ostrożności nie sposób jest czynić jej ewentualnego zarzutu nie zatrzymania się na znaku stop czy też opóźnionej reakcji w hamowaniu. Aczkolwiek i w tej mierze Sąd podziela zapatrywania pokrzywdzonej wskazującej, iż z uwagi na nagły charakter zdarzenia nie była w stanie odpowiednio zahamować. Dla przyjęcia odpowiedzialności obwinionego zupełnie wystarczające jest wskazanie, iż R. K. w sposób niewłaściwy obserwował drogę w momencie wykonywania manewru włączania się do ruchu przez co nie ustąpił przejazdu pokrzywdzonej, na skutek czego doszło do powstania niebezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Bezsporne jest natomiast stwierdzenie, iż owo zdarzenie miało miejsce na drodze wojewódzkiej nr (...), która to droga z całą pewnością stanowi desygnat drogi publicznej przez, co spełnione zostało znamię modalizujące z art. 86 § 1 k.w.

W ocenie Sąd nie ulega wątpliwości, iż powyższe zachowanie było czynem społecznie szkodliwym, co wprost z materializowało się w kolizji pojazdów, która to kolizja poniosła za sobą konkretne skutki finansowe. Nadto z uwagi na fakt, że zdarzenie miało miejsce na ruchliwym fragmencie jezdni, istniało istotne ryzyko, że owo zachowanie może skończyć się gorszymi skutkami.

Nadto Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie obwinionego było zawinione. W tej mierze warto wskazać, iż R. K. w chwili czynu nie miał zniesionej zdolności rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Obwiniony nie znajdował się także w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Ponadto R. K. jest doświadczonym kierowcą, który powinien zdawać sobie sprawę z wagi przestrzegania przepisów ruchu drogowego, zwłaszcza przy podejmowaniu manewrów obarczonych istotnym ryzykiem. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, że zachowanie obwinionego było zawinione w świetle art. 1 § 2 k.w.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał obwinionego R. K. za winnego czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Odnosnie orzeczenia o karze :

Wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny. Zgodnie z art. 24§ 1 k.w. grzywnę wymierza się od kwoty 20 złotych do kwoty 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej. Natomiast art. 33 § 1 i 2 k.w. wskazuje, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zdecydował się na ukaranie obwinionego R. K. karą 300 złotych grzywny. Sąd określając wysokość grzywny wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony w sposób istotny naruszył jedną z fundamentalnych reguł ruchu drogowego. Nadto odejście od minimalnej określonej przez ustawodawcę grzywny konieczne było z uwagi na spowodowanie przez R. K. kolizji drogowej, na skutek której doszło do niewielkich, aczkolwiek uszkodzeń pojazdu pokrzywdzonej. Ponadto Sąd Rejonowy zważył, iż obwiniony jest osobą posiadającą stały dochód w postaci emerytury w wysokości ponad 2500 złotych., do tego w chwili obecnej nie ma on nikogo na utrzymaniu. Tym samym wymierzenie grzywny w tej kwocie było konieczne aby obwiniony odczuł negatywne konsekwencje tego rodzaju zachowania. Nadto należało zauważyć, iż brak było podstaw limitujących winę obwinionego w świetle przyjętej przez polskiego ustawodawcę normatywnej teorii winy. Z drugiej strony w realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do wymierzenia grzywny w wyższym wymiarze. Przeciwno takiemu stanowi rzeczy przemawiały przede wszystkim fakt dotychczasowej niekaralności obwinionego za wykroczenia drogowe oraz nieumyślny sposób naruszenia reguł ostrożności w ruchu drogowym. Konkludując Sąd Rejonowy uznał, iż kara 300 złotych grzywny będzie adekwatną reakcją na przypisane obwinionemu wykroczenie oraz w sposób pełny spełni zarówno cele zapobiegawcze jak i wychowawcze związane z procesem wymiaru kary.

Natomiast orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd zwrócił oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z tą zasadą wyartykułowaną w art. 119 § 1 k.p.s.w. w przypadku uznania obwinionego za winnego należy obciążyć go kosztami procesu. W realiach niniejszej sprawy brak było podstaw od odejścia od tej zasady z uwagi na sytuację majątkową sprawcy, który jest osobą uzyskującą stały miesięczny dochód, nie mająca nikogo na utrzymaniu. Podobnie w przedmiotowej sprawie nie miały zastosowania inne względy słuszności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych. Dlatego też w punkcie II wyroku Sąd zasądził od obwinionego R. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji uzasadnianego wyroku.